

Milá společnost je právě to, co Luděk Hulanovi vyhovuje nejlépe. Hulan je totiž typ jazzmana společenského. Potřebuje kolem sebe další hráče, které povzbuzuje od svého kontrabas, a sám se dává povzbuzovat jejich výkony. Dalo by se říci, že Hulan má něco z iniciativní organizační činnosti legendárního Eddieho Condone. Musí neustále přitahovat další hudebníky, shromažďovat je vedle sebe a snažit se, aby se přitom cítili „jako doma“.

Taková je i tato deska, pro niž si Luděk Hulan záměrně zvolil typ živě zachycené muzikantské schůzky, nahrávané spolu s obecnějším dalším pozvaných přátel v kavárně Zimního stadiónu. Není třeba být sentimentální, zvláště jestliže se člověk ještě nepřehoupl přes padesátku (Luděk se narodil 11. října 1929), ale tahle kavárna už něco jazzu slyšela. Je tomu už téměř dvacet let, co tu hrával pionýrský soubor našeho moderního jazzu Studio 5, v němž Luděk Hulan patřil k zakládajícím členům – a od té doby se Hulan sešel na společných pódiiích s hezkou řádkou dalších muzikantů. Některé z nich teď pozval na Zimní stadión znovu. Není divu, že schůzka má skoro charakter rodinného shromáždění, kde si přítomní mohou dovolit odložit sako i kravatu. Hostitel dobře ví, že takový přístup přináší i drobná rizika a nebezpečí, ale pocit přátelského stolování bez ubrousků je pro něho důležitější, než snaha připravit kdovíjak vybranou hostinu předem vybraných pochoutek podle přesného jídelního lístku.

Na schůzce se napřed trochu vzpomíná, hostitel se drží skromně v pozadí a hosté se rozprávají zpočátku ještě trochu ostýchavě. Na prvním snímku se sešli čtyři členové z bývalé pětičlenné osádky Studia 5: Hulan, Velebný, Tomek a Dominák. Hrají Hulanovu titulní skladbu, kterou spolu poprvé nahráli r. 1959; podle původního aranžmá ji teď upravil Karel Velebný. Toho zde ostatně slyšíme na barytonsaxofon, což se nám na desce dosud nestalo příliš často. Kratičká vzpomínka Rudolfa Rokla přináší téma Hulanova Valčíku pro Charlieho Chaplina, který trio Rokl–Hulan–Dominák nahrálo v roce 1962. K triu se přidá klarinetista, který ve svých začátcích s Hulanem často hrával ve Viole – Felix Slováček. „Sladkou Suzi“ v tomto „aranžmá z hlavy“ zahrál s Hulanem a Roklem poprvé na koncertě v karlínském divadle v roce 1968. Potom už přijdou Luděkovi dnešní partneři. „Malá Karin“ je z repertoáru jeho Jazz Sanatoria a hlas Jany Koubkové tu barví melodii v podání Jegorovova tenorsaxofonu. A pak už si hosté odkládají saka a zábava se rozjíždí. „Velký klus“ napsal Hulan původně pro JOČR a s ním jej nahrál také na rozhlasový snímek. Aranžérský prepis Kamila Hály pro toto menší obsazení si zachovává trochu velkokapellového rázu; společnost si prostě rozebere jeho party a pustí se do nich s plnou vervou, připomínající ovšem spíše společenskou hru než pečlivě učesaný big band. Poprvé se tu ozve trubka Laca Décziho, která bude vévodit téměř celé druhé straně desky.

Ta začíná další Hulanovou skladbou – a při ní už si snad každý povšimne, že Luděkova témata udávají společnosti tu správnou náladu hned od prvních motivů. „Expres do stanice nebe“ je především záležitostí trombonistů Svatopluka Košvance a Jana Hynčici, ale na své si přijde i Laco Déczi a slovo si vezme i sám hostitel. „Sbohem, kose“ je zcela nepřipravené jam session v kvartetu, v němž se téma nenápadně vynoří z Luděkova typického pobrukování a Déczi k němu pohotově začne improvizovat protimelodii. „Jedna nota samby“ je najednou docela „o něčem jiném“. Má zadumanou uměřenost bossa novy, pro niž má Jana Koubková stejně dobrý cit, jako pozoruhodná kytara Antonína Viktory, a nálada už je taková, že se z ničeho nic s dalším sólem ozve i hostitel, který obvykle v této skladbě nikdy sólo nehrál. A zase z docela jiného soudku je závěrečné rockově zbarvené „Do, Do, Do“, v němž Décziho přítomnost zřejmě vyprovokovala k hezkému sólu i Michala Geru, jednoho z těch, kteří mezi Luděkoviými hosty patří už k mladší generaci nástupnické. Za pár let bude asi Hulanova milá společnost znít zase trochu jinak; není však pochyb, že hostitel bude opět její duší i hnacím motorem.

Lubomír Dorůžka

Luděk Hulan

MILÁ SPOLEČNOST
LUDĚK HULAN SE SVÝMI HO

1. strana

- (1) MILÁ SPOLEČNOST. Luděk Hulan
- (2) VALČÍK PRO CHARLIEHO CHAPLINA. Luděk Hulan
- (3) SLADKÁ SUZI (Sweet Sue). Victor Young
- (4) MALÁ KARIN (Little Karin). Benny Golson
- (5) VELKÝ KLUS. Luděk Hulan

2. strana

- (6) EXPRES DO STANICE NEBE. Luděk Hulan
- (7) SBOHEM, KOSE (Bye Bye Blackbird). Ray Henderson
- (8) JEDNA NOTA SAMBY (One Note Samba). Antonio Carlos Jobim
- (9) DO, DO, DO. Nat Anderley

Hrají

- (1) Eugen Jegorov (tenorsaxofon), Karel Velebný (barytonsaxofon), J. Hynčica a František Sojka (tromba), Vladimír Tomek (kytara), Luděk Hulan (kontrabas), Ivan Dominák (bicí)
- (2) Rudolf Rokl (piano), L. Hulan, I. Dominák
- (3) R. Rokl, L. Hulan, I. Dominák, Slováček (klarinet)
- (4) Jana Koubková (zpěv), E. Jegorov, Laco Gerhardt (piano), L. Hulan, Jaromír Helešic (bicí)
- (5) J. Koubková, E. Jegorov, R. Ticháček (tenorsaxofon), K. Velebný, Laco Déczi (trubka), J. Hynčica, F. Sojka, L. Gerhardt, Antonín Viktor (kytara), L. Hulan, Ivan Smažik (bicie)
- (6) E. Jegorov, L. Déczi, J. Hynčica, F. Sojka, Svatopluk Košvanec (trubka), L. Gerhardt, L. Hulan, I. Smažik
- (7) L. Déczi, A. Viktora, L. Hulan, I. Smažik
- (8) J. Koubková, E. Jegorov, A. Viktor, L. Hulan, J. Helešic
- (9) E. Jegorov, R. Ticháček, L. D. Geru, Michal Gera (trubka), F. Sojka, L. Gerhardt, A. Viktora, L. Hulan, J. Helešic

Umělecká spolupráce a hudební režie
Antonín Matzner
Zvuková režie Jan Chalupský
Technická spolupráce Jiří Rohan a Tomáš Nahráno
Nahráno 23. a 24. května 1977 v kavárně pražského Zimního stadiónu na Štvanici